

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. november 3.
(csütörtök)**

Szepesy László

IMÁDKOZZ!

Énekek: 135,1-4.12, 475

Alapige: Máté 7,7-8

„Kérjetek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik.”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, szerető mennyei Édesatyánk, azért, mert nemcsak a Te dicséretedre hívsz minket, hanem előbb megmutatod magadat nekünk, újból és újból a Te igéden keresztül elmondod, hogy ki vagy számunkra, és kicsoda nekünk az egyedüli Megváltónk, Szabadítónk, Jézus Krisztus. Köszönjük Neked, hogy azért teszed ezt, azért beszélsz magadról, hogy igazi örömünk és boldogságunk legyen, hiszen valljuk, hogy egyedül Téged ismerve lehet szabadításunk, bűnbocsánatunk, örömünk, lehet szabadulásunk óemberi természetünkéből, és reménységünk az örök életre. És egyedül Téged látva élhetjük azt az életet, amelyet Te a Hegyi beszédben is úgy nevezel, hogy boldogok. Köszönjük Neked, hogy ezért láthatunk Téged, mert kegyelmesen keresel minket. Szeretnénk, Urunk, valóban látni, szeretnénk Téged hatalmasnak, irgalmasnak, kegyelmesnek, mindenhatónak, jónak, bölcsnek és mindannak hinni, aminek magadat mutatod az Igében. Szeretnénk, hogyha ezek nemcsak szavak, nemcsak elméleti dolgok, hanem valóság lenne számunkra. Szeretnénk, ha Téged valóban dicséretre méltónak, dicsőségesnek hihetnénk. És köszönjük, amennyiben ezt megtehetjük. Köszönjük, amennyiben újból és újból felgerjeszted bennünk ezt a hitet.

Kérünk, Urunk, hogy ma este is segíts így Eléd járulnunk, és figyelniünk a Te szavadra, és felelnünk arra hitből, hálából, Téged dicsőítve. Szeretnénk is kérni, hogy a Te szavad hangozzék el, ne emberi okoskodás, és

IMÁDKOZZ!

kérjük, hogy az valóban ne csak az elménkig jusson, hanem támasszon életet, és teremjen gyümölcsöt felebarátaink, szeretteink, testvéreink javára és a Te dicsőségedre.

Így legyél, kérünk, ma is közöttünk, és Krisztusért dicsőítsd meg magadat a mi szívünkben!

Ámen.

Igehirdetés

A Hegyi beszéd előző részeiben Jézus Krisztus már beszélt az imádságról. A korábbi szakaszban arra figyelmeztetett minket Urunk, hogy ne úgy imádkozzunk, mint a farizeusok: embereknek akarva tetszeni; és arra tanított minket a Miatyánkon keresztül, hogy hogyan imádkozzunk. A 7. fejezetben most ismét visszatér megváltó Urunk az imádság kérdésére. Miért? Egyrészt azért, mert nem lehet eléggé hangsúlyozni ennek fontosságát. Az imádság – mondják a reformátorok is a Biblia alapján – istentiszteletünk egyik legfontosabb módja. Kb. 20 évvel ezelőtt néhány külföldi protestáns gyülekezet előadássorozattal emlékezett vissza a reformációra, és kerestek ennek egy hangzatos, figyelemfelkeltő címet, és nagyon találóan azt adták neki: hallgatni ezüst, imádkozni arany. Valóban ez a helyzet: Krisztus is annyira értékesnek és fontosnak tartja a könyörgést, hogy újból és újból visszatér erre a témára, az imádság gyakorlatára. Nemcsak tiszteletünket fejezzük ki ezáltal Isten előtt, hanem ezen keresztül tárhatjuk ki a szívünket mennyei Atyánknak, vallhatjuk meg bűneinket, kérhetünk azokért Krisztuson keresztül bocsánatot, az imádságon keresztül kérhetjük el Isten ígéreteit, és azon keresztül adhatunk hálát az Úrnak minden jóért, amit kaphattunk. (És még nem mondtam el sok mindent az imádságról.) Imádság nélkül nem mondhatjuk azt, hogy kapcsolatunk van az élő Istennel. Aki nem imádkozik, az nem mondhatja ezt. Pont ezért Krisztus újból és újból visszatér erre a témára, hogy annak újabb és újabb mélységeit tárja fel előttünk.

Másodszor pedig Mesterünknek azért kell ennyit beszélnie erről, mert ha őszinték vagyunk magunkhoz, és körbenézünk, azt kell mondani, hogy kevés dologban vagyunk annyira restek, mint a könyörgésben. Úgy vagyunk, mint ahogyan Jakab apostol írja levelében: *„Kívántok valamit, és nincs néktek: gyilkoltok és irigykedtek, és nem nyerhetitek meg, harcoltok és háborúskodtok; és nincsen semmitek, mert nem kéritek”* (Jakab 4,2). Sok mindent kívánunk, sokféle módon próbáljuk megszerezni azt, amire vágyunk, de gyakran csak az utolsók között jut eszünkbe az, hogy lehet, hogy kérnünk kellene.

Egyszer egy fiatal egyetemista diáklány édesapjától egy nagyvállalatot örökölt. Nemsokkal az öröksége megkapása után egy nagyobb összeget

ajándékozott egy másik egyetemnek, tehát nem a sajátjának. Amikor ezt meghallotta saját egyetemének a vezetője, ahol ez a lány tanult, felháborodva ment el hozzá a kollégiumba, és kérdezte meg: hogy lehet, hogy más egyetemnek ilyen hatalmas összeget adományoz, és a saját iskolájának, alma máterének pedig semmit? A lány válasza nagyon rövid és egyszerű volt: Azért adtam nekik, mert ők kértek. Gyakran fordul elő hasonló eset velünk is. Mi is örülnénk Isten ajándékainak, áldásainak, és amikor azt látjuk, hogy mások megkapják, mi pedig nem, felháborodva megyünk az Úrhoz, forrongunk magunkban, vagy még akár felelősségre is vonjuk Őt, de az a legtöbb esetben nem jut eszünkbe, hogy kérjünk Tőle. Nagy László költő fogalmazta meg azt, amit nagyon sokan gondolnak magukban Istennel és az imádsággal kapcsolatban: „adjon úgy is, ha nem kérem”. Hát pont ez az, Testvérek, amit Isten nem akar. Ez nem a krisztusi lelkiület, mert Ő pont arra szólít fel, hogy Isten úgy ad, hogy kérjél. Nem azért, mert ne lenne rá képes, hogy kérés nélkül adjon. Mert Ő így is nagyon sok alkalommal ezt megteszi. De a kérés nélküli adás nagyon személytelen és rejtett dolog, nem Istenhez méltó. Isten arra szólít fel bennünket, gyermekeit, hogy menjünk oda Hozzá, és kérjünk. Az imádság, a kérés folyamata nekünk, gyermekeknek fontos, és azért nem maradhat el, mert nekünk van szükségünk rá. Kérünk, keresünk és zörgetnünk kell, mert Isten ezeken a folyamatokon keresztül is formálni akar minket.

Alapigénken Krisztus erre a három dologra szólít fel: „*kérjete*”, „*keressetek*” és „*zörgessetek*”. Miért kell ezeket tennünk? Azért, mert meg kell tapasztalnunk lelki dolgokat, a legegyszerűbbeket is. Például azt, hogy ha kérünk: van Isten, aki válaszol. Nagyon egyszerű dolog, Testvérek, de mekkora öröm ez nekünk, amikor egy imakérésre az Úr vagy rövid időn belül, vagy hosszabb idő múltán, de válaszol. Mindannyiunknak csodálatos, örömteli érzés: meghallgatott, teljesítette, megadta, figyelt rám. Nagy dolog! A mennyben ott van a szerető mennyei Atya, aki figyeli szavunkat, kéréseinket, és minden jót megad nekünk. Ha csak úgy, minden kérés nélkül adná meg nekünk az Úr, honnan tudnánk, mi (nem Ő), hogy az az Ő ajándéka? Hány ember éli le úgy az életét, hogy nem imádkozik, és közben mit hisz? A vak szerencse volt vele kegyes, és azért történtek vele jó dolgok. Szerencsém volt! Minthogyha a szerencse valami életformáló erő lenne az életben. Vagy a véletlen óvta őt meg egy nagyobb tragédiától. Pedig tudjuk, Testvérek, hogy ez nem igaz! Isten az Ő szeretetének bizonyítékát adta nekünk az imádságon keresztül, hogy kérünk, és Ő arra válaszol. Fontos, hogy tisztában legyünk azzal, hogy minden jó dolog a mi szerető mennyei Atyánktól származik, és az imádságban Isten ezt akarja tudatosítani bennünk! Mert Őt kell kérnünk, Őt kell keresnünk, és az Ő ajtaján kell zörgetnünk ahhoz, hogy bármi jót is megkapjunk. Higgyük el: sem a világ, sem

a Sátán nem fog adni nekünk semmi jót. Ígérnek jónak látszó dolgokat, amikor azonban megkapjuk azokat – tudjuk jól –, kiderül róluk, hogy azok károsak, mérgezőek és ártalmasak. Szükségünk van az imádságra, hogy az újból és újból mennyei Atyánkhoz vigyen minket, és Őhöz fordítsa szívünket. Ha másért nem, hát ezért is nagyon fontos az imádság.

De azért ennél jóval nagyobb ígéretet tesz itt nekünk Jézus Krisztus az imádsággal kapcsolatban. Gondoljuk végig, hogy kicsoda az, aki megígéri ezt nekünk. Isten mindenható hatalmával bármit meg tud tenni, amit akar. Mivel Isten maga a jóság, ezért abban is biztosak lehetünk, hogy minden, amit tesz, az jó. Mivel az Úr maga a bölcsesség, ezért el tudja dönteni, hogy mi az, ami jó és hasznos számodra és számomra. És mivel szeret bennünket, ezért végtelen hatalmával, bölcsességével és jóságával cselekszik értünk. Ez a hatalmas Úr az, aki felkínálja nekünk azt a lehetőséget, hogy kérjünk Őtőle, és Ő megadja nekünk azt, ami jó. János apostol evangéliuma elején úgy fogalmaz, hogy mindazoknak, akik befogadták szívükbe Jézust, és hisznek Benne, azt a hatalmat adja, *„hogy Isten fiaivá legyenek”* (János 1,12). Hatalomnak nevezi, mert valóban nagy kiváltság Isten gyermekének lenni. Többek között azzal jár együtt, hogy gyermekeiként kérhetünk Tőle, mint szerető Atyánktól. Viszont úgy is megfogalmazhatnám ezt az üzenetet, hogy csak a gyermekeinek ad ilyen ígéretet Isten. Nem arról van tehát szó, hogy bárki, aki hit nélkül elrebeg egy imádságszerű mondatot, és kér saját bűnös vágyai szerint mindenféle gonosz dolgot, annak a kívánsága teljesülne. Krisztus nem ezt állítja itt, ebben az igében. Azt mondja, hogy ez az ígéret – hogy a kérők kapnak, a keresők találnak, és a zörgetőknek megnyitvatik – csakis Isten gyermekeinek, vagy legalábbis az Urat keresőknek adatik meg, akik őszinte szívvel keresik az Urat bűnös emberként, még ha netán bizonytalanok is abban, hogy ők újjászületett emberek-e vagy sem. De nekünk, gyermekeinek az Úr megadja ezt a kiváltságot! Ez az isteni ígéret pedig nekünk minden jó ajándék és áldás kapuját jelenti. Belegondoltunk ebbe, hogy mit jelent ez: *„kérjétek és adatik”*? Mennyi gazdagság, mennyi áldás és mennyi jó származhat ebből! És ne értsük félre: az imádságnak nem az a célja, hogy kéréseinkkel irányítsuk Istent, mintha Ő ne tudná, hogy mit és mikor kelljen nekünk adnia. De mégis Krisztus itt Isten irántunk való jóságának gazdagságát és bőségét tárja elénk, amikor azt mondja: *„kérjétek és adatik nektek”*. Hisszük mi ezt? Látjuk ebben Isten hatalmát és irántunk való szeretetének jeleit?

De mit is jelent az, amit Krisztus több képpel is kifejez? Ugyanis három dologhoz hasonlítja az imádságot: a kéréshez, a kereséshez és a zörgetéshez. Mit akar ezeken keresztül üzeni nekünk Urunk? Két dolgot szeretnék röviden kiemelni az ige gazdag üzenetéből. Először azt, hogy ezek a képek arról beszélnek, hogy milyen lelkülettel kellene könyörögnünk.

Másodszor pedig azt, hogy bátorodjunk fel Krisztus parancsát követni ez alapján az ige alapján.

Először nézzük meg, hogy mit is mond Urunk az imádság lelkületéről. Kérés, keresés és zörgetés. Arról árulkodnak ezek a kifejezések, hogy nagy szükségben vagyunk, Testvérek. Kérünk kell Istentől a jó dolgokat, mert nincsenek birtokunkban. Szegények, koldusok vagyunk önmagunkban, Isten nélkül. Gondolkozhatunk úgy, mint a laodiceabeli gyülekezet tagjai, és mondhatjuk azt: *„Gazdag vagyok, és meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem”* (Jelenések 3,17). Az ilyen embert kevés dolog ösztönzi az imádságra, hiszen teljesen el van telve önmagával, úgy érzi, hogy neki nincs mit kérnie. Isten válasza erre azonban egyszerűen csak az: *„nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és meztelen”*. Ezen nem megsértődnünk kell, hanem belátnunk, hogy Isten nélkül mik vagyunk. De még az ilyen embernek is felkínálja mennyei Atyánk azt a lehetőséget, hogy Tőle kérjen és vegyen el minden szükséges dolgot, aminek híjával van. Higgyük el, sose lehetünk annyira gazdagok, hogy az Úr ne tudna valami jót még nekünk adni. Hiányosságaink, lelki szegénységünk tudata út ahhoz az alázathoz, amellyel Isten előtt meg kellene állnunk imádságaink során, hogy mi úgy jövünk Isten elé, mint akiknek nincs semmijük. *„Jövök semmit nem hozva, / Keresztedbe fogózva”* – ahogy az ének mondja. Nem mehetünk oda Őelé csak úgy, mint akiknek már majdnem mindene meg van, és csak néhány apróság az, amit Ő adni tudna nekünk! Ez is bűn, Testvérek, nemcsak az, ha letagadjuk, hogy nincstelenség vagyunk, hanem az is, hogy nekünk már csak néhány dologra van szükségünk az Úrtól. Ha így gondoljuk, látjuk, akkor még soha nem csodálkoztunk rá Pál apostollal együtt az Úr gazdagságának páratlan voltára, aki így kiált fel: *„Óh, Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az Ő ítéletei, és kinyomozhatatlanok az Ő útjai”* (Róma 11,33)! Akkor még nem ítéltünk mindent kárnak és szemétnak az életünkben, hogy megnyerjük Krisztus ismeretének páratlan gazdagságát, mert ez a gazdagság, amit Isten feltár előttünk, és oda kínál nekünk. Krisztus emlékeztet minket: kérünk kell mennyei Atyánkat, mert nagy nyomorúságban élünk, és egyedül Ő az, aki adni tud nekünk olyant, amire szükségünk van, ami igazán jó számunkra. Tehát az alázat lelkesége és annak beismerése, hogy minden jó az Úrtól származik, és Tőle kapom meg.

De a következő képben mást is mond Urunk: arra szólít fel minket, hogy keressünk. Bevallom őszintén a Testvéreknek, sokszor csodálkozom az olyan „határozott” embereken, akikről Jakab apostol beszél levelében a 4. fejezet vége felé, akik tudják, hogy ma-holnap mit tesznek, egy-két év múlva mit érnek el, és terveikre úgy gondolnak, mintha azok a megmásít-

hatatlan jövőt festenek le. Aztán jön az Úr, és közbeszól. A tervek nem úgy alakulnak, ahogyan az ember szeretné, mert az Úr akaratának kell megvalósulnia, nem pedig a miénknek, ha tetszik ez nekünk, ha nem, akkor is ez történik. Közbeszól egy gazdasági válság, egy betegség, és a biztos tervből – amit szilárdnak hittünk, mint egy kőszikla – hirtelen hiú ábránd lesz, és valószínűleg sohasem fog megvalósulni. Gyakran elfelejtkezünk arról, hogy a mi terveink és az Úr terve közül nem a miénk az első, hanem az Övé, az, amit Ő akar velünk tenni. De ha elfelejtjük, hogy nem az a fontos, hogy az én akaratom és az én tervem valósuljon meg, akkor az imádság alatt sem fogjuk keresni az Úr akaratát, akkor csak felsoroljuk kéréseinket, és akkor elmarad a keresés. Pedig az Úr pont erre szólít fel minket, hogy „keressetek”. Az imádság az egyik alkalom arra (az igetanulmányozás a másik), hogy keressük az Úr akaratát, ha sikerül annak alázatában megállnunk Isten előtt, hogy Te, Uram, jobban tudod, hogy minek kell bekövetkeznie, minek kell lennie, mint én. Nem állhatok oda Isten elé, és nem mondhatom azt, hogy én pedig azt akarom, hogy..., nem törődve azzal, hogy ez megegyezik-e az Úr akaratával vagy nem. Nem lehetek ilyen követelőző – bocsánat –, hisztis gyerek: már pedig az lesz, amit én akarok, Uram! Az igazi imádság lelkületében ott kell lennie ennek az alázatnak, hogy Uram, megegyezik ez a Te akaratoddal? Ez a motivációja annak a keresésnek, amiről Krisztus itt beszél.

Mint Ábrahám esetében, aki könyörgött Sodomáért és Gomoráért. Az ő imádsága az egyik legjobb példa arra, hogy mit is jelent keresni, miközben az Úrral beszélünk. Először határozottan kéri az Úrtól, hogy ha talál 50 igaz embert ezekben a városokban, akkor ne veszítse el azokat. Az Úr szelíden belemegy ebbe a kérésbe. Igen ám, de akkor Ábrahám Isten jelenlétében megérzi saját alacsonyságát, por voltát, és belegondol abba, hogy az Úr valószínűleg nem ok nélkül akarja megbüntetni ezeket a városokat. Ő nálam sokkal többet tud ezekről a népekről, Ő bölcsebb, mint én. És akkor, amikor Ábrahám megalázza magát ott az Úr előtt, úgy érzi, módosítania kell előbbi kérését. Lejjebb viszi a számot 45-re. Aztán ebben is elbizonytalanodik: mi lesz, ha nem lesz 45 igaz ember a városban? Mert honnan tudhatnám én azt? Ki vagyok én, hogy ezt tudjam? És ismét módosítja a kérését, egyre lejjebb víve a számot: 40, 30, 20, és végül 10. Látjuk, hogy Ábrahám hogyan módosítja kérését, imádságát? Miért? Mert Isten jelenlétében keresi az Ő akaratát. Nem akar mindentudó lenni, alázattal az Úrra akarja bízni a dolgot. És végül, Testvérek, nem is hallgattott meg ez a kérés, mert még 10 igaz ember sem volt ezekben a városokban, és bűneik miatt pusztulniuk kellett, de Ábrahám nem lázongott miatta. Kereste az Úr akaratát. Látjuk azt az alázatot és azt a lelki folyamatot, amely Ábrahámiban lezajlott? Kereste az Úr akaratát, mert megértette,

hogy a sajátja nem egyezik meg az Úr kegyelmének nagyságával. Amikor 50 embert mondott Ábrahám, akkor még kevésbé látta olyan kegyelmesnek az Urat, mint amikor csak 10 ember miatt könyörült volna rajta. Mert az Úr nem 50, hanem 10 emberért is könyörült volna ezeken a romlott városokon. Azaz Ábrahám előtt, miközben imádkozik, feltárul az Úr kegyelmének nagysága, hogy Ő nem 50, hanem még 10 emberért is könyörülhet. Ábrahám minél inkább Istenre nézett, kereste azt, hogy kicsoda Ő, annál inkább nagyobbak látta az Ő kegyelmét, és e szerint módosította kérését. Tudunk mi ilyen alázattal imádkozni, Testvérek? Külső szemlélő azt mondhatja, hogy ó, hát te azt se tudod, mit akarsz, folyamatosan csak módosítod a kérésedet. Nem, Testvérek, a legfőbb vágyam nem az, hogy az legyen meg, amit én akarok, hanem hogy az Úr akaratát és az Ő kegyelmének nagyságát felismerjem és szem előtt tartsam.

Dávid király is ilyen volt. Sámuel könyvét és a zsoltárokat sokszor olvasom mostanság, és újból és újból rácsodálkozom arra, hogy ez a hívő férfi hányszor kérdezte meg az Urat, mielőtt bármit is cselekedett volna. Miért? Mert tudta jól, hogy ő önmagában elveszett. Ez azt jelenti, hogy nem tudja, hogy merre kell mennie, keresnie kell az utat. Nem ismeri az Úr útjait jól, keresnie kell azokat, és a jó Pásztorra van szüksége, aki megmutatja neki azt. Ezért az imádság Dávid számára gyakran az Úr akaratának keresése volt. Felmenjek-e harcolni, ne menjek fel? Sault a kezembe adod, mit tegyek? És minden alkalommal az Úrhoz fordult, kereste az Ő akaratát. És Dávid csodálatosan megtapasztalta annak az ígéretnek a beteljesedését, amit később a fia írt le, lehet, hogy épp az édesapjától hallotta: azt mondja az Úr: *„akik engem szorgalmasan keresnek, megtalálnak”* (Példabeszédek 8,17). Ez is egy csodálatos ígéret, Testvérek. Jó lenne ilyen lelkülettel, keresve imádkozni.

Harmadszor pedig arra hívja fel a figyelmünket Krisztus, hogy *„a zörgetőnek megnyitvatik”*. Milyen csodálatos kép ez is. Mire szólít fel minket ebben Krisztus? Arra, hogy legyünk kitartóak. Miért? Gondoljuk végig, hogy miért zörget valaki egy ajtón. Azért, mert be akar menni. De miért akar bemenni? Mert tudja, hogy ami/aki neki kell, az az ajtó túloldalán van, meg van erről győződve. Ne olyan zörgetésre gondoljunk itt, hogy kopogunk, és vagy kinyitvatik, vagy nem. Nem valami bizonytalan dolog miatt zörget az ember. A zörgetés az már a határozottság, hogy én tudom, hogy ide be kell menni, nem finom kopogás, hogy jaj, itthon vannak-e vagy sem, hanem határozott akarat, hogy be akarok menni, engedjétek be.

Csodálatosan összecseng, ahogy a három képet egyben látjuk, mert folyamatként is láthatjuk ezt a három képet. Kérünk, de közben a Szentlélek rávezet minket arra, hogy keressük Isten akaratát, és amikor megadatik nekünk az, hogy megtaláljuk, akkor viszont – mondja ez a kopog-

tató kép – ne hagyjuk el azt soha, hanem ragaszkodjunk az Úr akaratához. Álljunk meg előtte, mint egy ajtó előtt, és zörgessünk egészen addig, amíg meg nem nyitják nekünk. Ha Isten megadja azt a kegyelmet, hogy megértjük az Ő akaratát, de annak megvalósulása előtt valami akadály, valami ajtó van, akkor kitartóaknak kell lennünk, és kérnünk kell az Urat, hogy nyissa ki azt az ajtót. Az állhatatosság képét, a kitartóan zörgető embert festi itt le Krisztus lelki szemeink előtt. Pál apostol egy példát is hoz erre, ezt kéri a gyülekezeti tagoktól, testvéreitől: *„Az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázzván abban hálaadással; Imádkozván egyszersmind miérettünk is, hogy az Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amelyért fogoly is vagyok; Hogy nyilvánvalóvá tegyem azt úgy, amint nékem szólnom kell”* (Kolossé 4,2-4). Pál biztos volt benne, hiszen megértette az Úr akaratát, hogy neki hirdetni kell az evangéliumot. Ezért arra kérte a testvéreit, hogy vele együtt zörgessenek Isten ígéretének ezen ajtaján, azaz imádkozzanak folyamatosan azért, hogy Pál tudja, mit kelljen mondania, hogyan kelljen hirdetni az ígét. Egy biztos ígéret, amihez ragaszkodott, és kopogott folyamatosan ezen az ajtón: Uram, add a Te szavadat az én szívembe és számba! Ugyanígy kitartóan könyöröghetünk azokért az ígéretekért, amiket az Úr nekünk adott, és azokért a szolgálatokért, amelyek felől bizonyosak vagyunk, hogy azokat ránk bízta az Úr.

Látjuk tehát, hogy milyen lelkülettel kell Krisztus szerint imádkoznunk? Alázattal, szegénységünk tudatában, mennyei Atyánk gondoskodó szeretetében bízva, nem saját akaratunkhoz ragaszkodva, hanem az Úr akaratát, útjait keresve, és ha azt megleltük, akkor állhatatosan, kitartóan, bízva abban, hogy az Úr minden útban lévő akadályt el tud tüntetni előlünk. Mennyivel másabb az ilyen imádság!

A lelkület mellett azonban az is fontos, hogy valóban gyakran imádkozzunk, követve ebben is Krisztust és az Ő parancsát. Mert még röviden – másodszor – erről hadd beszéljek. Mert Krisztus itt nem egy kérést fogalmaz meg felénk. Nem azt mondja, hogyha akartok, akkor így is imádkozhattok. Krisztus felszólító módban beszél: *„kérjétek”, „keressetek”, „zörgessetek”*. Határozott parancs mind a három. Ez egy olyan út, amelyen Isten vezetni akar téged is és engem is. Ha nem imádkozunk, akkor nem követjük ebben Krisztust. De csodálatos módon bátorít minket Megváltónk arra, hogy merjünk élni az imádság kiváltságával. Arra mutat rá, hogy imádságaink meghallgatásra találnak mennyei Atyánknál, mert megismétli ezt a felszólítást, csak úgy, hogy az beteljesedik. Először felsorolja: *„kérjétek és adatik...”*, utána megindokolja: *„mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitják.”* Miért? Mert legyél bizonyos abban, hogy az Úr beteljesíti azt, amit neked ígér az imádsággal

kapcsolatban is. Krisztus szándékosan úgy fogalmaz, hogy bizonyosak legyünk az imádság – szabad így kifejeznem magam – sikerében. Nem azt mondja, hogy talán úgy lesz, ahogy mondja, hogy esetleg, néha napján, nagy ritkán meghallgat az Úr. Nem így fejezi ki magát Krisztus. Azt mondja biztosan: ha kértek, kaptok, ha kerestek, találtok, ha zörgettek, megnyitgatok nektek. Természetesen ez a bizonyosság a korábban említett alázattal kell, hogy párosuljon bennünk, és akkor megértjük, hogy az valósul meg kéréseink közül, ami jó az Úr szerint. De mégis ott van bennünk ez a bizonyosság? Vagy csak megint elmondtam egy imádságot, és én magam sem várom azt, hogy az beteljesedjen? El is felejtettem már, hogy mit kértem? Figyeljük meg annak csodálatos voltát, amit Krisztus mond: a mi imádságaink révén, a Szentlélek munkája által olyan kapcsolat alakulhat ki köztünk és az Úr között, hogy a bennünk megfogalmazódó vágyak összhangba kerülhetnek Isten akaratával, mert ez a bizonyosság ezt is jelenti, Testvérek, hogy aki kér, az kap. Miért? Mert azt kéri, ami az Úrnak tetszik. De ez hogy lehet? Úgy, hogy az az ember megváltozott, a Szentlélek átformálja a vágyait, a kéréseit, Isten akaratához igazítja azokat. A Szentlélek vezetésével tudjuk úgy keresni az Úr akaratát, hogy azt meg is találjuk. Tudunk az előtt az ajtó előtt állhatatosan megállni, és kitartani mellette, amit az Úr meg akar nyitni előttünk. Isten csodálatos módon a saját szeretetéhez igazítja a vágyainkat, felismerteti velünk azt, amit oda akar adni nekünk, hogy többé ne az legyen a fontos, hogy én mire vágyom, mert az nem biztos, hogy olyan jó. Afelől viszont bizonyosak lehetünk, hogy jó, amit az Úr nekünk akar adni, az tényleg a mi javunkra van. Azokat fogjuk akarni kérni, vágyani, megkapni Tőle, amit Ő valóban nekünk szánt és akart is adni. Micsoda csodálatos változás ez egy ember szívében és életében!

Isten nélkül mindig arra vágyunk, ami bűnös, ami Istennek nem tetsző. Vagy ha jónak is tűnik, akkor is Isten nélkül akarjuk azt megkapni, ugye? Kell az Úr áldása, de Krisztus nem kell hozzá. Kell az, hogy a jót megkapjuk, de hogy nekem engedelmeskednem kelljen, az már nem. Kellenek az Úr áldásai, de hogy hívó életet éljek, az már nem. Testvérek, Krisztus áldozatáért úgy változhatunk meg, hogy megtapasztalhatjuk azt a csodát, hogy a Szentlélek ráhangolja vágyainkat, szívünket az Úr akaratára, és vele megegyező dolgokat tudunk kérni, azok mellett tudunk kitartóan megmaradni. Micsoda kegyelem ez, rácsodálkoztunk mi már erre? Az imádságon keresztül akar erre újból és újból emlékeztetni minket Isten, az imádság csodálatos gyakorlatával, amikor gyermekként mehetek oda az Atyához, és Neki tetsző dolgokat kérhetek. Krisztus életében csodálatosan láthatjuk az Atya és a Fiú közötti szeretetkapcsolatot és a kettőjük akarata közötti összhangot. Amit a Fiú kért, azt az Atya mindig megadta Neki, mert tökéletesen szerette Őt, mert minden vágya az Ő akaratával

IMÁDKOZZ!

egyezett meg, és Krisztus vágya az volt, hogy engedelmeskedjék az Atyának, teljesítse az Ő akaratát, és ezért kért mindent. Más szavakkal kifejezve: a Fiú vágya az volt mindenekelőtt, hogy dicsőítse az Atyát, és ez megmutatkozott a kéréseiben, az imádságaiban is. Ennek előízét tapasztalhatjuk meg, mikor minket Isten Krisztushoz hasonlónak kezd formálni az imádságban is, mert az imaéletünket is át kell formálja.

Bátorodjunk fel tehát arra, hogy engedelmeskedjünk Krisztusnak ebben is, az imádkozás hogyanjában is, és merjünk kérni, keresni és zörgetni annak bizonyosságában, amit Ő ígér: hogy adni fog nekünk, meg fogjuk találni, amit keresünk, és megnyitvatik előttünk az ajtó. Isten Szentlelke vezessen minket ebben is, és formálja át szívünket, kéréseinket, egész imaéletünket.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, nem azért akarunk dicsőíteni Téged, mert pusztán egy kérést és egy imádságot teljesítesz, hisz akkor nem is Te lennél fontos, hanem az, amit kérünk. Hanem azért dicsőítünk Téged, mert gyermekeiddé fogadtál bennünket, mert neveink fel vannak írva az élet könyvébe, és mert a Tiéid lehetünk. Köszönjük, hogy mint gyermekeknek, megadod nekünk ezt a szeretetet, hogy bármivel fordulhatunk Hozzád, imádságainkra Te figyelsz, hallgatsz, és mindazt a jót, ami akaratod szerint való, meg is adod nekünk. Ez gyakran eltér attól, amit kérünk, ezért köszönjük, hogy külön figyelmeztetsz minket arra, hogy keressük a Te akaratodat, hogy ne akarjunk másfele menni, mint amerre Te vezetni akarsz. Köszönjük, amikor ilyen vezetést tapasztalhattunk meg és kaphattunk meg, és köszönjük azt is, hogy Te meg akarsz minket gazdagítani, adni akarsz. Kérünk, vedd el belőlünk azt a bűnt is, hogy kérés nélkül követelünk Tőled dolgokat, vagy éppen egymásra irigykedünk, hogy a másik miért kapta meg, én miért nem, és közben pedig nem is kérjük Tőled. Urunk, kérünk, hogy formálj át bennünket ebben is. És add nekünk azt a bizonyosságot, hogy a Te ígéreteid a miénk, és ezért segíts zörgetnünk, kitartóan könyörögnünk ezekért az ígéretekért. Urunk, gyakran elbizonytalanodunk, elcsüggedünk, nem vagyunk kitartóak, azt hisszük, hogy a Te ígéreteid nem a Te akaratod szerint valóak. Pedig Te nem változol: amit nekünk ígérsz és akarsz adni, az mindig is jó. Segíts valóban a megtalált ígéreteidet megragadnunk, és soha el nem engednünk. Így kérünk, hogy az imaéletünket Te tápláld a Te erőddel, adj nekünk alázatos, Benned bízó, Téged kereső, Hozzád ragaszkodó lelkiületet és szívet.

Köszönjük, hogy itt a gyülekezetben lehetőségünk van az imaközösségre is külön alkalmakon, köszönjük, hogy egymás imaélete is példa és ösztönző erő is lehet számunkra. Kérünk, segíts, hogy így is imádhassunk

Téged. Egyenként is, csendességeinkben, de együttesen is, családjunkban és itt a gyülekezetben is.

Könyörgünk, hogy segíts minden dolgunkat, amit tenni akarunk, ezzel a lelkiállattal, alázattal, a Te dicsőségedre kívánjuk tenni. Ahogyan a Miatyánkban is arra tanítasz, hogy először a Te országodat keressük és a Te dicsőségedet, és utána bízunk Rád a mi életünket is, és minden körülményünket.

Így kérünk betegeinkért, és azokért, akik lelki terheket hordoznak, Te adj nekik megkönnyebbülést, Beléd vetett hitet, Benned való bizonyosságot. Kérünk, ragyogtasd fel számunkra a mi Szabadítónkat, aki minden megkötöttségből és minden bűnből igazi szabadságra tud elvezetni minket.

Könyörgünk gyászolóinkért is, Te legyél az ő vigasztalójuk, hisz Te vagy „*minden vigasztalás Istene*”, Te erőt tudsz adni elhordozni a gyász terhét. Kérünk adj erőt, hitet, Irántad való szeretetet a hétköznapokban is a folytatáshoz.

Könyörgünk magyar népünkért, annak vezetőiért, Szentlelked bölcsessége vezesse őket döntéseikben. És ugyanígy kérünk egyházunkért, minden gyülekezetért, szolgálókért, kérjük, hogy az evangélium örömhírével töltsd meg szívünket, és hirdettesd azt széjjel népünk körében. És könyörgünk, adj Hozzád térést, lelki ébredést.

Köszönjük, Urunk, hogy Rád bízhatjuk gyülekezetünk kicsinyeit és időseit is egyaránt, mindenkit, tanulókat, dolgozókat, nyugdíjban levőket, kérünk, hogy a mindennapokban hadd éljük meg azt, hogy a Te gyermekeid lehetünk, és ennek minden kiváltságát.

És segíts Téged visszavárnunk minden egyes nap, hisz megígérted, hogy akkor, amikor nem várunk, amikor nem számítunk rá, akkor jössz vissza. Segíts nekünk minden nap így élnünk, hogy Te vagy minket veszel magad mellé, vagy Te jöhetsz vissza aznap. Kérünk, hadd legyen örömteli reménységünk és várákozásunk is ez. Segíts, hogy ne féljünk a Veled való találkozástól, hanem hadd lássuk annak beteljesedését, amelynek előízét már most érezhetjük, hogy Veled boldog kapcsolatban élhetünk. És kérünk, addig a napig is őrizz minket a Benned való hitben, az engedelmeség útján, szeretetben, és kérünk, hogy adj erőt újból és újból Hozzád fordulni. Így dicsőítsd meg magadat mindannyiunk életében és gyülekezetünkön keresztül is.

Szent Fiadért, Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

475. ének

1. „I - mád-koz - za - tok és buz-gón kér - je - tek!”

Bű - nös vol - tun-kért, U - ram, ó, ne vess meg!

Tisz - ta szí - vet és Szent-lel - ket adj né - künk,

Hall-gass meg Fi - ad ne - vé - be', ha ké - rünk.

2. „Keressetek buzgón és megtaláltok!”

Téged keresünk, Uram: hogy bűn s átok

Erőt ne vegyen mirajtunk, légy nekünk

Égi utunk, igazságunk, életünk!

3. „Zörgessetek buzgón Isten ajtaján!”

Elfáradtunk, Uram, e világ zaján;

Ó, nyisd meg az égi béke szép honát,

Add, hogy zenghessünk örök halleluját!